

MICK MAUSER EN HET GALGENMAAL

*Een vrolijke whodunit
...uit de oude telefoontijd...e.a. toestellen*

Detective Mick Mauser fronste zijn wenkbrauwen toen hij het krantenbericht las. Het askegeltje van zijn sigaret viel in zijn schoot, maar hij merkte het niet.

Galgenmaal?

Eén maand voor de viering van 10 jaar restaurant De Zevensprong deed zich bijna een drama voor aldaar. 14 gasten, voor wie door een onbekende op zaterdagavond jl. in het aparte kleine zaaltje gereserveerd was, werden met een voedselvergiftiging naar het Aloysiusziekenhuis afgevoerd. Op het ogenblik dat de 14 personen onwel werden, weerklonk in het gastronomisch zaaltje minutenlang het gebrabbel van een peuter, via de klankinstallatie. Na ondervraging van de getroffensten bleek dat 7 onder hen het gebrabbel thuis al telefonisch hadden meegemaakt, vrij recent. Het gaat om VDW (schrijver), BB (reclamevrouw), TB (cultuurfunctionaris), JD (redacteur), ET (professor), EH (taverne-uitbater) en AMV (bediende). Hun partner was telkens medeslachtoffer van de voedselvergiftiging. De 7 hoger vermelden werden onder een vals voorwendsel die zaterdagavond naar het restaurant gelokt. Enkelen werd een interviewafspraak met een bekend blad voorgespiegeld; anderen kregen een gratis etentje aangeboden zg. door de zaak, uit dank voor of in het licht van toekomstige samenwerking. Omtrent de identiteit van de beller/briefschrijver tast men in het duister. Zaakvoerder, chefs en keukenhulpjes van De Zevensprong moeten zich voor verdere ondervraging beschikbaar houden. De gerechten van die avond, gereserveerd in het aparte gastronomische zaaltje, worden aan een labo-onderzoek onderworpen. Het ging die avond om het zg. Summersetmenu; getonijnd kalfsvlees vormde het hoofdgerecht. Naar verluidt zijn in de broodjes die het voorgerecht begeleidden, sporen van ergot-alkaloiden gevonden. Die worden geproduceerd door een op graan levende schimmel. Ten gevolge van consumptie van brood van dergelijk besmet graan vielen bijvoorbeeld in de middeleeuwen veel slachtoffers. In de marinade van het tussengerecht ten slotte trof men tevens sporen aan van mannelijk zaad. Een hoogst onsmakelijke zaak dus. De Zevensprong viert op 15-16 augustus zijn

10-jarig bestaan. De zaakvoerder begrijpt niet hoe een en ander is kunnen gebeuren. Inmiddels zijn de 14 slachtoffers buiten gevaar. (KLF)

Mick Mauser drapeerde de krant als een tent om zich heen en begon grinnikend aan zijn siësta.

‘Restaurant De Zaadsprong, hihhi’, mompelde hij. Het was zomer; hij ging nergens heen. Misschien kon hij binnenkort eens restaurant De Zevensprong met een gastronomisch bezoekje vereren ... Mocht daar gerookt worden in die chique tent?

Jezebel Donau zwiepte met een ruk van haar hoofd haar zwarte sluikhaar uit haar bleke gezicht. Regendruppels biggelden van de ramen. De dag zat opgesloten in eindeloos grijs. Jezebel inhaleerde diep en blies de rook onmiddellijk weer uit. Die botste tegen de spiegel boven de lavabo op en wolkte over haar evenbeeld uiteen. Dan hield ze de sigaret onder de kraan; met een kort gesis doofde die uit. Ze drukte twee kinderaspirines uit hun verpakking en slikte die met een hink-stap-slok water door. In de woonkamer lag de laatste stapel wiskunde-examens klaar. Dat betekende nog een halve dag corrigeerwerk. Twee à drie keer per jaar hoorde Jezebel Donau telkens weer dezelfde verzuchting van enkele van haar onderwijscollega’s:

‘Ik heb meer zin om de hele stapel van de trap te gooien en het meeste punten te geven aan wie boven ligt’.

Jezebel voegde vandaag de daad bij het woord, maar ze deed nog meer. Ze sodemieterde met een brede glimlach het zootje van de trap en bepaalde daarna de puntenscore voor elk examen middels het vogelpikbord in de keuken. Op twintig minuten tijd was de klus geklaard. Alle betrokken partijen konden tevreden zijn. Toen het koffiezetapparaat voor de laatste keer gerocheld had, rinkelde de telefoon. Eric, hoopte ze. Het was Eric.

‘Je hebt goed gescoord, Eric. Ik heb net je eindexamen bekeken. Schitterend hoor’.

‘Hahaha. Kom ik rond vijven nog wat extra punten scoren?’

‘Ik verwacht je, schatje’.

‘Tot straks dan. Ik leg nu neer, want ... ‘.

Klik. Jezebel Donau glimlachte en haakte langzaam in. Buiten regen en wind, binnen koffie en stilte. Straks Eric met wat jong geweld. Elke week was er ergens wel een sneetje leven op aarde dat de moeite loonde. Al de rest was troep, bladvulling, tijdverdrijf, *waste of space*. Straks brak ook de grote

leegte aan: Jezebel Donau, 33, lerares wiskunde, werd na jaren dienst bedankt wegens een combinatie aan denataliteit en afslankingsmaatregelen door het ministerie van Onderwijs. Hallo, wie kon een gescheiden oude jonge schoolvos wiskunde werk verschaffen? En wie was niet op de hoogte van de affaire tussen die schoolvos en de laatstejaarsscholier Eric D., telg uit het gastronomische restaurant De Zevensprong?

Twintig over vijfen slikte Jezebel diens haastzaad door. Het smaakte bitter. Daarna rookten ze, luisterend naar het getokkel van de juniregen, zoals in de boeken en de films.

‘Moet je vanavond weer in de keuken assisteren?’

Eric knikte: ‘Vierentwintig man heeft gereserveerd’.

‘En morgen nog examen?’

‘Ja, Duits. Geen probleem. Een keuzevakje’.

‘Volgende week ben je er helemaal van af. En dan?’

‘En jij dan, Jezebel? Voor altijd zomer?’

‘Het is een ezelsstamp die ze me geven. Waar kan ik nu nog solliciteren?’

‘Denk je dat onze ... onze relatie er voor iets tussen zit?’

‘Die heeft er alleszins geen goed aan gedaan, zeker weten’.

‘Heb je al ergens anders gesolliciteerd?’

‘Nee. Kom wat dichterbij. Pak me nog even stevig vast’.

‘Zul je dat wel doen?’

‘Wat?’

‘Wel: solliciteren’.

‘Weet niet. Ik krijg nog een periode gewoon doorbetaald. Daarna begint het af te brokkelen. Ach, we zien wel. Misschien kies ik voor de kalme criminaliteit. Maar ik haat nu wel hartgrondig die palingkoppen van de schooldirectie en het ministerie. Kom hier, tijger. Wil je nog wat extra punten scoren? *Ein Wort hab’ Ich nicht gerne gelernt, und das heisst: Kapitulation!*’

‘Ggrrr’.

‘Wat staat er op het menu vanavond in De Zevensprong?’

‘Zomers duo van gemarineerde en gerookte runderhaas met zuiver geperste olijfolie en geroosterde pijnboompitten, warme beenham met kampernoeljes in een madeirasaus ofwel het visgerecht van de week, terrine van zachte blauwe kaas en rabarbercompote na’.

‘Wauw, indrukwekkend adembenemend strelend’.

‘Bah, parels voor de zwijnen.’

Kom. *Kiss*’.

Na gedane zaken werkte Eric zich los en ging in de keuken nog wat pijltjes gooien. Jezebel monsterde hem vanuit de sofa. Ze vroeg zich af of de zeldzame pieken in een mensenleven door een zingevende rode draad verbonden konden worden. Dat zou toch al iets zijn. Iets om op te koorddansen. Maar daaromtrent tastte ze volledig in het duister. Een diep dal strekte zich momenteel voor haar uit. Vlaggen, wimpels, serpentine en feestverlichting waren voor lange tijd opgeborgen. Ze keek naar Eric's bilspleet en haatte de mensheid uit de grond van haar hart. Waarin verschilde bijvoorbeeld die reet van de gelijknamige reet zoveel jaren geleden? En die lul dan? Jezebel stak haar honderdduizendste sigaret op. Het hoofd van de jonge minnaar-schouler-keukenhulp schudde voortdurend nee, terwijl de pijlen zich steeds vlugger en heftiger in het bord boorden. Een decennium geleden stond hier een oudere Eric net zo bloot net hetzelfde te doen, maar liefje nr. 3 werd weggegooid als een te veel gebruikte voetveeg in taverne De Woede der Noormannen, 'soul, snacks, ... ' etc.: weg, *wipe out*, adieu.

'Wanneer komt dat feestweekend voor 10 jaar De Zevensprong?' riep ze naar de keuken.

POK - 'Wàt!?' - POK - POK - 'Dedju!!'

'Zevensprong, feestweekend, wanneer'.

'O ... '.

Eric wrong de pijltjes uit het bord en schreed achterwaarts.

'Eh ... 15-16 augustus', riep hij terug.

'Kom ik ook?'

'Beter - POK - van niet - POK'.

'Waarom?'

'Te gevaarlijk'.

'Wie?'

'Een heleboel ongedierte. Misschien ook van je schooldirectie. En Annemuis van 't secretariaat'.

'O, die. Inderdaad. Wie nog?'

'De invitaties moeten nog verzonden worden'.

'Ik wil het weten'.

'Waarom?'

'Daarom'.

'Je komt toch beter niet, hoor. We gaan nu al over de tongen'.

‘Oké, oké, ik ken mijn les wel’.

‘Ga je niet op reis?’

‘Ik heb niks gepland. Misschien neem ik eens de boot, heen en terug’.

‘Welke boot?’

‘Engeland’.

Het POK-POK-POK viel stil. Eric plofte in de sofa en stroopte zijn kleren aan.

‘Dat wordt weer hollen; straks kom ik te laat’.

‘Wanneer zie ik je nog eens?’

‘Op school?’

‘Dat bedoel ik niet’.

‘Ik bel je, hé’.

‘Doe dat maar’.

‘Red je ‘t?’

‘Wat bedoel je?’

‘Wel, je moet toch naar ander werk uitkijken?’

‘Jaahh ... ‘.

Jezebel doofde de sigaret en rolde zich in de sofa op.

‘Die regen hangt me de keel uit’, zei ze. ‘Het is nu geen seizoen waarin het moet regenen. Het lijkt verdorie wel herfst’.

‘Herfst, ja’, knikte Eric. Hij drukte zijn lippen tegen de hare en verdween als de bliksem. ‘Ik vind het wel hoor. Tot binnenkort?’

‘Ja’.

‘... als je ballen weer eens op springen staan zeker ... ‘, dacht Jezebel er bitter bij. Ze stond op en tapte zich een glas water van de kraan. Beneden viel de deur met een harde bons in het slot. Toen kreeg ze wroeging. Ze graaide de examens wiskunde bijeen en installeerde zich aan de werktafel. De dag verdronk in de grijsheid van juniregen.

‘Akke-lakke-loo-waa-jomaloollo?-welle-walle-àk-èk-inne-walewei-mawa-joeftjoeft-lakkemoesje-aaa-wasjechsjalaah?-akke-wakkewoesja-joojoo-omawoewasjoeftsjoeft-tepèjèè-puwambampam-akke-lakke-loo-waa-jomaloollo!-woe-woe-jollapaloesjoesj-iegeplmamloo-waa-oewoe-wasjechs-jalàààhhh?’

Drie minuten lang ongeveer duurde dat peutergebrabbel aan de telefoon. Verbaasd legde de schrijver Valentijn De Wit de hoorn neer. Hij keek op zijn horloge. 20:47.

‘Wie was het?’ informeerde zijn vriendin.

Valentijn haalde zijn schouders op: ‘Gelal van een kind potverdorie, minutenlang’.

‘Vrijetijdstarief hé’, lachte Nathalie. ‘Die kleuters blijven wel laat op tegenwoordig. Dat kind moest al lang met zijn duim in zijn mond aan het maffen zijn’.

Nog altijd verbaasd staarde de schrijver naar het designtelefoontoestel.

‘Kan zo’n kleuter een nummer gedraaid krijgen?’ vroeg hij zich plotseling hardop af.

‘Gedùwd’, verbeterde Nathalie hem. ‘Gedùwd. Het zal wel een toestel met druktoetsen zijn’.

‘Ja, of een baby-gsm’pje’, schamperde Valentijn.

‘Misschien kreeg het hulp van een volwassene’.

‘Verborgen camera?’

Nathalie woelde quasi-ernstig met beide handen door een weelderige kamerplant.

‘Microfoon?’

Valentijn inspecteerde de vier hoeken van de woonkamer.

‘Hou op’.

‘Hou zelf op’.

‘Een grap?’

‘Puur toeval is het. Kind tokkelt willekeurig op vreemd voorwerp. Veroorzaakt leuke geluidjes. Basta’.

‘Nee nee: kind nam eerst hoorn op. Vormde – gestuurd door een volwassenehand – mijn nummer. Sprak dan achterstevoren mijn doodvonnis uit’, zei Valentijn. Hij wou altijd het laatste woord.

‘Ach, tijd voor een *eau-de-vie*, rampscenarist’.

Het waren razend drukke weken voor reclamevrouw Betty Bevernagie. Er moesten dringend advertising-trucs gevonden worden om het nakende verbod op tabaksreclame te omzeilen. En met het oog op de nationale verkiezingen wilden zowel de jongeren- als de vrouwenafdeling van een van de meerderheidspartijen een beroep op haar doen als campagnebouwer. Prima voor Betty Bevernagie Advertising, ofte Bad&Bad, maar na het slopende lobbywerk begon nu de dwangarbeid: samenwerken met betweterige jonge politici winter-zomer in lange beige regenjassen gehuld en politieke vrouwtjesdieren, pareren

van de welbespraakte vertegenwoordigers van de Non-Smoking Alliantie. Op de schaal van Bad&Bad veroorzaakten alle drie de categorieën evenveel *pain in the neck* en blaren op de intelligentie. Dat speelde allemaal door Betty's hoofd toen ze het bandje van haar antwoordapparaat 's avonds om elf uur bij haar thuis beluisterde. De hijger was niet van de partij deze keer. Maar wat voor de duivel ... Met gespitse oren spoelde ze het bandje wat terug. Wat was dat in 's hemelsnaam?!

'Akke-lakke-loo-waa-jomaloollo?-welle-walle-àk-èk-inne-walewei-mawa-joeftjoef-lakkemoesje-aaa-wasjechsjalaah?-akke-wakkewoesja-joojoo-omawoewasjoefsjoeft-tepèjèè-puwambampam-akke-lakke-loo-waa-jomaloollo!-woe-woe-jollapaloesjoesje-iegeplmamloo-waa-oewoe-wasjechsjaàààhhh?'

Cultuurfunctionaris Tony Berger diepte zijn lulletje uit zijn gulp, dacht aan betere tijden met heupwiegende meiden en stroomde even later in zijn zakdoek over. Toen zijn purperen kardinaal weer tot belachelijke pindanoetproporties verschrompeld was, zuchtte hij treurig. In zijn werkkamer dreef een dichte mist. Sigarettenpeuken lagen als gesneuvelde soldaten verspreid over en naast twee asbakken. Hij mikte de zakdoek in de onderste schuiflade van zijn bureau, bij de melocakes en de vele kattedelletjes die als ongelezen propjes een duister bestaan als *'things that should have happened'* leidden. Berger was door het stadsbestuur aangesteld als intendant van de Taalstoet: een tweemaaljaarlijkse optocht die de geschiedenis van de moerstaal evoceerde middels meer figuranten dan er toeschouwers waren. Telkens als de Taalstoet als een lintworm door de ingewanden van de stad kroop, dropen afgunst, nijd en jaloezie van de notabelentribune op de Grote Markt. Drie, vier, vijf, zes, zeven stadskabouters-cultuurwerkers voelden zich telkenmale gepasseerd. Ieder vond van zichzelf dat hij en hij alleen het meest geschikt was als Taalstoetpatron. Die verdomde Berger met zijn soapserievoornaam trok altijd alles naar zich toe.

'Ze moesten eens weten wat een tweemaaljaarlijkse ellende ik me telkenmale op de hals haal', dacht de beproefde. 'Niemand beseft echt ten volle wat ... '. De telefoon zoemde. Tony Berger schrok uit zijn verwarde gepeins op. Hij veegde zijn bezwete handpalm aan zijn dij af en nam op: 'Ja hallo?'

‘Akke-lakke-loo-waa-jomaloollo?-welle-walle-àk-èk-inne-walewei-mawa-joeftjoef-lakkemoesje-aaa-wasjechsjalaah?-akke-wakkewoesja-joojoo-omawoewasjoefsjoeft-tejèjèè-puwambampam-akke-lakke-loo-waa-jomaloollo!-woe-woe-jollapaloesjoesj-iegeplmamloo-waa-oewoe-wasjech-sjalàààhhh?’

Na het VTM-journaal van 19 uur maakte afgevaardigd beheerder en hoofdredacteur Jef Deleeuw van de algemeen culturele stichting Ons Zwerfdeel zich klaar voor zijn zoveelste vernissage annex receptie. Vanavond zou hij het echter eens niet zèlf zeggen, maar nederig luisteren. Zorgvuldig kamde hij zijn uitdunnende haren; hij verdeelde die nauwgezet over zijn schedel. Met een postordermonster van een Harley-Davidsonspray bewierookte hij vervolgens zijn okselholtes. Toen hij zijn rechteroksel met de welriekende odeur bewaaierde, rinkelde de telefoon.

‘Cecilia!’ riep hij vanuit de badkamer. ‘Cecilia! Telefoon!’

‘Jaja, Jef!’

Vrouwlied Cecilia haastte zich naar het toestel. Jef Deleeuw ging nu over tot het balsemen van zijn gelaat.

‘Akke-lakke-loo-waa-jomaloollo?-welle-walle-àk-èk-inne-walewei-mawa-joeftjoef-lakkemoesje-aaa-wasjechsjalaah?-akke-wakkewoesja-joojoo-omawoewasjoefsjoeft-tejèjèè-puwambampam-akke-lakke-loo-waa-jomaloollo!-woe-woe-jollapaloesjoesj-iegeplmamloo-waa-oewoe-wasjech-sjalàààhhh?’

‘Jef!!’ riep Cecilia. ‘Jef!!’

Ze stond onder aan de trap, haar wenkbrauwen als vraagtekens over haar voorhoofd naar omhoog kruipend. Halfnaakt verscheen cultuurdrager Jef Deleeuw. Hij had een badhanddoek om zijn middel geknoopt teneinde zijn mannelijk erfdeel te bedekken. Zo had hij dat eens in een film gezien.

‘Ja?’ informeerde hij. ‘Voor mij?’

‘Moet je nu horen ...’, begon Cecilia.

In bureau GK.07.3 van de faculteit Wijsbegeerte & Letteren rinkelde de telefoon. Professor Emma Thomas schrok uit lectuur van een verhandeling op. Vlug-vlug plukte ze een Philip Morris uit het pakje en zoog er vuur in. Met haar rechterwijsvinger rukte ze haar leesbrilletje van haar neus; het verdween

à la benji in de diepte tussen haar borsten en bleef daar bungelen. Emma inhaleerde diep. Toen nam ze op.

‘Ja, Emma Thomas hier. Goede ... ‘.

‘Akke-lakke-loo ... ‘.

‘Wablief?! Hallo?!’

‘... waa-jomaloollo?-welle-walle-àk-èk-inne-walewei-mawajoeftjoef-lakke-moesje-aaa-wasjechsjalaah?-akke-wakkewoesja-joojoo-oma-woewasjoefsjoeft-tejèjèè-puwambampam-akke-lakke-loo-waa-jomaloollo!-woe-woe-jollapaloesjoesj-iegeplmamloo-waa-oewoe-wasjechsjalàààhhh?’

Eric Herfst, 49, de overgebleven halflange grijze haren in een staart bijeengehouden, stond in de keuken van zijn taverne De Woede der Noormannen (*‘soul, snacks, jazz & blues’*) met een eigen gepierd shagje tussen de lippen zijn vingernagels te knippen. Dat was niet naar de zin van Patricia, liefje nr. 12 van Eric. Als patron van een horecabedrijf hoor je je nagels niet ter plekke te knippen.

‘Godverdomme, Eric, viespeuk’, stoof Patricia op. ‘Hou op daarmee. En die kerel van WIPE OUT is hier’.

‘Wel, geen probleem toch? Hij moet alleen maar de voetmatten vervangen, zoals gewoonlijk’.

‘Maar hij wil geld voor het afgelopen kwartaal’.

‘Ja ja, ik kom al’, snauwde Eric. ‘Is het weer zover?’

Hij knipte nog een chip van zijn linkerduimnagel. Die kwam ergens tussen de koffiefilters terecht.

‘*Twelve points for Estonia*’, mompelde Eric balorig.

De voetmattenman zat al aan de toog, schrijvend in een facturatiescheurblok.

‘Meneer Herfst, goeienavond’.

‘Ah, dag. Een pint?’

‘Ja, merci. Voilà, we zijn alweer drie maanden verder’.

‘Ja ja’.

Eric keek naar de splinternieuwe mat aan de deur. Er stond in koeien van letters WIPE OUT op.

‘Ik zou eigenlijk ... ‘, begon Eric, maar de telefoon rinkelde plotseling.

‘Patricia!’

‘Ja?’

‘Telefoon! Neem jij even de tele ... ‘.

'Jaja!'

Eric boog zich over de opkrullende factuur van WIPE OUT.

'Akke-lakke-loo-waa-jomaloollo?-welle-walle-àk-èk-inne-walewei-mawa-joeftjoef-lakkemoesje-aaa-wasjechsjalaah?-akke-wakkewoesja-joojoo-omawoewasjoefsjoeft-tejèjèè-puwambampam-akke-lakke-loo-waa-jomaloollo!-woe-woe-jollapaloesjoesj-iegeplmamloo-waa-oewoe-wasjech-sjalàààhhh?'

Anne-Mie Vercaemer, wegens spitsheid al levenslang bijgenaamd Annemuis, deed de in blokjes gesneden zeebaars in een vergiet en goot er kokend water over. Vooraleer ze de vis in een kom deed, liet ze alles goed uitlekken. Uit twee verse chilipepers verwijderde ze de zaadjes en sneed het vruchtvlees ervan heel fijn. Dit mengde ze met een eetlepel gemalen chili, een fijngesnipperde ui en het sap van drie limoenen. Dit mengsel goot Annemuis dan over de vis. Drie uur lang moest de pikante lekkernij nu blijven staan, totdat de vis wit werd, en niet meer transparant was. Daarna zou de gemarineerde zeebaars op tafel komen, gegarneerd met wat sla en de klassieke peterselie, en in het gezelschap van gekookte maïskolven en in schijfjes gesneden zoete kookaardappelen. Met het puntje van haar tong uit haar mond hakte Annemuis nog een extra uitje en een extra halve chilipeper fijn.

'De smaak van de wereld - PERU - een pikant avontuur' kon ze nog net door haar tranen heen in het open gespreide receptenmagazine ontcijferen. De 'Corvina Ceviche' was voor straks, als haar man Fred van zijn receptie op de firma terug zou komen. De pikante zeebaars bleek namelijk hét middel tegen een kater. En een sluipende kater zou Fred vanavond wis en drie mee naar huis brengen: zijn firma had een gigantisch contract weten te versieren en de hele dag werd daarop geklonken, op alle echelons. Toen Annemuis met een van de maïskolven aan het jongleren was, rinkelde de telefoon. Met de rug van haar hand wreef ze de tranen uit haar ogen en spoedde zich naar de woonkamer. 'Ja, bij Vercaemer, hallo, goeienavond. Met wie ... '.

'Akke-lakke-loo-waa-jomaloollo?-welle-walle-àk-èk-inne-walewei-mawa-joeftjoef-lakkemoesje-aaa-wasjechsjalaah?-akke-wakkewoesja-joojoo-omawoewasjoefsjoeft-tejèjèè-puwambampam-akke-lakke-loo-waa-jomaloollo!-woe-woe-jollapaloesjoesj-iegeplmamloo-waa-oewoe-wasjech-sjalàààhhh?'

De oortjes ten oosten en ten westen van het snoetje van Anne-Mie Annemuis spitsten zich ten top. Nog een minuut lang bleef ze ingespannen luisteren, maar dat onverstaanbare gebrabbel kwam er niks meer. Met gefronst voorhoofd haastte ze zich weer naar haar zeebaars.

Gewapend met enkele muziekcassettes en een compilatie Japanse misdaadverhalen trok Jezebel op vrijdagavond naar de sociale woonwijk Hemelsbreedte. Haar tweelingzus Daphne en haar man gingen stappen; peuterzoon Tim kreeg de tantebewaking. Het kind, gedoodverfd als een schreeuwlijkerd eersteklas, lag reeds in de kinderkamer ter ruste toen tante Jezebel arriveerde. De babyfoon werd in de living gezet, naast de televisie en de stereotoren. Jezebel zwaaide geruststellend gedag naar de stappers en installeerde zich als een luie boeddha op het bankstel. Ze trok de helft van haar kleren uit, schopte haar schoenen onder tafel, plunderde in een brede beweging drie schappen uit de koelkast en omringde zich met afstandsbedienings- en zaptoestelletjes allerhande. Het ging erom televisiebeelden, muziek en lectuur te combineren met allerlei zoetigheden en zoutjes, rijkelijk bewierookt door een peloton Marlborosigaretten. Daar draaide elke babywacht om. Toen begon dat ellendige gedrein. Dreigend klonk het uit de babyfoon op. Jezebel haastte zich naar de kinderkamer en friemelde wat aan het warboeltje dat onder de donsdeken uit stak. Een korte, onheilspellende stilte trad in. Op de tippen van haar tenen verliet Jezebel het locomotiefjesbehang. Ze hurkte voor het stereoheiligdom neer en mikte een zelfgekopieerde muziekcassette in de gleuf: Neil Young, moede klanken voor energieke gevorderden. Zoals te verwachten en te voorzien en te voorspellen was, duurde de vreugde 17 seconden. Tiny Tim wou zèlf het voorprogramma volschreeuwen. Tegen tien was de luie boeddha een pezige snelwandelaarster geworden, met verbeten trek om de mond pendelend tussen de sofa en het kinderbed.

‘Oké, klein grut’, mompelde tante Jezebel ten slotte. ‘Je wilt dus ook de hoofdact zijn hé, vanavond? Dan krijg je wat elke muzikant pakt: drugs’. Ze plette twee kinderaspirines door een stevige eetlepel slaapstroop heen en mikte het *lovin’ spoonful* papje in Timmetjes hoofd. Het mocht van Daphne, ‘in noodgeval’. De stroop moest de nazaat naar Elyzese slaapvelden loodsen; de aspirientjes wierpen daarbij dammetjes op tegen eventuele peuterpijnen. ‘Zo doen de *rock’n roll animals* het ook’, dacht Jezebel, voor de twintigste keer in de sofa neerploffend. En zie: het bleef een dik halfuur kindstil. Een hemel

op aarde. Ze schoof nu de andere kant van Neil Young in de zanggleuf en duwde op een toets. Er was iets met het mechanisme. Midden track 1 kwam Tim weer tussen, met onsamenhangend gebrabbel-op-speed, bijna twee minuten lang, via babyfoon. Met open mond bleef Jezebel zitten luisteren, op de rand van de bank, kindermoord annex zelfmoord overwegend. Maar na dit rapnummer zweeg de jonge wereldburger eindelijk stil. De pijnen waren weggeëbd; de slaapstroop had de aspirine overwonnen. Neil Young nam weer over en breide haperend door. Jezebel trok een venster open om de Marlboromist het huis uit te drijven.

‘Godverdomme’, zei ze omstreeks middernacht, nadat ze de rewindtoets had ingedrukt en van plan was rustig wegsoezend met Neil Young de liefde te gaan bedrijven: midden track 1 werd het voorspel abrupt afgebroken. Rapper Tim was over de oude rocker heen gerecorded.

‘Nou,’ zuchtte tante Jezebel, ‘souvenir aan een mooie avond’.

Na een paar minuten nam Neil de draad weer op. De oppas gooide haar rechterbeen over de leuning van de bank.

Eric was scholier-af en vakantiehulp in het restaurant van zijn pa. In september zou hij nog wat vaags gaan studeren; kwestie van het aanslagbiljet van de directe belastingen netjes ingevuld te krijgen. In de loop van de zomer kwam hij af en toe zijn oud-lerares wiskunde opzoeken. Meestal mondde dat uit op een partijtje *wildfucking*. In een trechterglas dat de vorm had van de linkerborst van Marie-Antoinette deponeerde Jezebel op geregelde tijdstippen het levenssap van de jonge spuitgast. Dat bewaarde ze in het vriesvak. Na enkele hopeloze sollicitatiepogingen concentreerde Jezebel Donau zich vervolgens op een wraakoefeningetje. Ze had een zwarte lijst in haar hoofd van zeven wezens die haar ooit hadden gekwetst en haar leven daardoor voor een stuk hadden vergald. De flutschrijver Valentijn De Wit had haar als dronken del maar weliswaar onder een andere naam ten tonele gevoerd in een van zijn flutverhaaltjes. Daarenboven had hij aan ‘die’ Nathalie de voorkeur gegeven. Betty Bevernagie had tot drie keer toe freelance copywritingwerk van Jezebels hand kleinerend én in het openbaar afgekeurd, nadat ze er nota bene zelf om gevraagd had. Cultuuroen Tony Berger had haar medewerking aan de Taalstoet geweigerd en deze begeerde schnabbel naar zijn minnares doorgesluisd. Windhaan Jef Deleeuw had in het blad van zijn stichting Ons Zwerfdeel haar over het hoofd gezien bij het signaleren van ‘veelbelovende dichtersessen in eigen

beheer'. Professor Emma Thomas had haar op niet onverdachte wijze gezakt in haar eerste kandidatuur Romaanse Filologie. Talenknobbel Jezebel Donau ging dan maar de grammatica van de wiskunde bedrijven, op goed geluk. Zuipschuit Eric Herfst had liefje nr. 3 als een deurmat uit De Woede der Noormannen afgedankt en weggegooid, nadat hij zich meer dan twee jaar in haar had leeggespoten. Annemuis Vercaemer had er met haar scherpe tong voor gezorgd dat de affaire tussen Jezebel en de nieuwe Eric een publiek geheim werd. Voila, de *round-up* was dus vlug gemaakt. Onder telkens een aangepast voorwendsel, daarbij vooral de ijdelheid bespelend, lokte Jezebel Donau de zeven zulthoofden met hun partner op eenzelfde avond in De Zevensprong uit. Vanuit publieke telefooncellen verrichtte Jezebel wonderen. Ze gebruikte daarbij begrippen als 'verdienste' en 'embargo': een en ander moest geheim blijven, tot voor het dessert. Eric zat in het complot. Hij bediende de cassettedeck die avond, bijvoorbeeld. Door het voorval kwam hij wel even in the picture, maar zijn naam bleef haas. Het sperma in de marinade van het tussengerecht bleek een foutieve diagnose te zijn; eigenlijk ging het om vissen-gel. De alkaloidenvergiftiging betrof een ongelukkige samenloop van omstandigheden. Jezebel en Eric hadden alleen maar de zeven palingkoppen en hun partner naar het restaurant gelokt en nog even gezamenlijk laten genieten van het blablablagebrabbel. De aanwezigen waren dus niet alleen verbaasd over hun wederzijdse aanwezigheid in het gezelschap (de meesten kenden elkaar niet), maar ook over de vreemde achtergrondgeluiden, die sommigen wel bekend in de oren klonken. In de spoedopname dachten dezen daar bijzonder hard over na. De daders hadden nooit kunnen vermoeden dat hun slachtoffers doodziek afgevoerd zouden worden. Het werden dus penibele dagen voor die twee grapjassen. Ze hadden zich hun grap anders voorgespiegeld: allen in opperste verwarring bijvoorbeeld, wild gissend naar het waarom en het wie. Wie betaalde het gelag? Niemand, meneer. *Whodunit? Nobody, sir*. Een slechte *practical joker* waarschijnlijk. Candid-cameratoestand *perhaps?* De tv was toch niet ... Nee, er werd niks gevonden, en er werd geen einde aan gebreed. Wie ontdekte het verband? Geen kat. De Zevensprong zat met een bittere nasmaak.

Mick Mauser zonk grinnikend in de kussens achterover toen hij de nieuwste berichten over de catastrofe in De Zevensprong in de krant las.

'Nu kunnen restaurateurs op ideeën gebracht worden en elkaar de markt uit pesten', dacht hij. 'Reserveren met z'n tienden en niét opdagen bijvoorbeeld. Mogelijkheden legio'.

Toen rinkelde de telefoon. Mick nam op, nog steeds grinnikend. 'Hallo, met ... '.

'Akke-lakke-loo-waa-joma ... '.

'Godverdomme!'